

som alt nævnt, medfører, at Fisken kommer 24 Timer for sent til Markedet. Værst er det, naar Fisken afsendes fra Jylland eller fra en Lændstation om Lørdagen. Hvis den ikke kommer til Markedet om Lørdagen, maa den staa over til om Mandagen, og ved Fremkomsten om Mandagen er det ikke andet end en ilde stinkende, raadden Vare, der bliver nedgravet paa vedkommende Afsenders Røgning, uden at denne faar saa meget som en Øres Erstatning derfor. Saadanne Forhold ere i højeste Grad uheldige. Hvis man tænker sig, at man sendte Smør eller Flæsk hver for sig til en Værdi af 100,000 Kr. og Fisk til samme Beløb, og Smørret eller Flæsken bliver forsinket, saa at det kommer 2 Dage senere paa det engelske Marked, end det skulde, vil det Tab, som Afsenderne lide, i intet Tilfælde løbe op til 10 pCt., og de Tilfælde, hvor det medfører et Tab af blot 5 pCt., kunne nemt tælles. For Fiskeforsendelsens Vedkommende er Tabet ikke alene fra 5 til 10 pCt., men det vil være 50 pCt. eller mere, og under vanskelige Forhold kan det ogsaa indtræffe, at den fremkomne Vare er rent værdiløs.

Fisk er som Forsendelsesprodukt noget for sig selv, og derfor er det ikke underligt, at Fiskerne gennem lange Tider have ønsket en Forandring i Statsbanernes Reglement angaaende Forsendelsen af Fisk. Jeg skal anføre, at man i saa Henseende allerede i 1902 indsendte et Andragende til Ministeriet for offentlige Arbejder. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse nogle Linier af dette Andragende for at vise, hvad det var, man den Gang ønskede at faa forandret: „Dansk Fiskeriforening andrager herved det høje Ministerium om at foranledige, at al røget Fisk samt Rejer, Hummer, Muslinger og eventuelt Østers henregnes til de Varer, der i Lov om Statsbanernes Takster af 24. April 1896 § 61 d henregnes til let fordærlige Varer, der skulde befordres med fremskyndet Hastighed, endvidere at nævnte Varer, ligesom fersk Fisk og røget Sild — der af Statsbanerne modtages efter anførte Bestemmelse — afsendes med det efter Afleveringen først afgaaende Iltog, samt endelig at der angaaende disse Forsendelser affattes klare, for den almindelige Fisker letforstaaelige Bestemmelser, der ved Opslag paa Banegaardene og Bekendtgørelse i „Dansk Fiskeriforenings“ Medlemsblad bringes til Fiskerens Kundskab, saa de kunne undgaa Pengetab ved Forsendelse af deres Fangst“. I samme

Andragende gjorde man opmærksom paa det ønskelige i, at man kunde faa Varer, som Rejer, Muslinger og Hummer henregnede til letfordærlige Varer, hvilket lige saa lidt den Gang var, som det nu er Tilfældet.

Paa dette Andragende, som blev indsendt i Juni 1902 modtog man i Begyndelsen af Aaret 1903 et Svar, hvoraf jeg maaske ogsaa maa oplæse nogle Linier for at illustrere, hvorledes Ministeriet for offentlige Arbejder den Gang tog paa den Sag. Man svarede bl. a., at „efter den af Foreningen citerede Bestemmelse i § 61 i Lov af 24. April 1896 skulde letfordærlige Varer, som *henhøre til de vigtigste Livsfornödenheder*, befordres med fremskyndet Hurtighed. Da nu Hummer, Rejer, Muslinger og Østers, om de end kunne betragtes som letfordærlige, dog ikke kunne siges at høre til de vigtigste Livsfornödenheder, og da man af Hensyn til det store Omfang, som Befordringen af letfordærlige Varer har naaet, maa nære stor Betænkelighed ved en Udvidelse af dette Begreb, har man ikke set sig i Stand til at imødekomme Foreningens Andragende med Hensyn til disse Varer. Hvad derimod røget Fisk angaar, har man under Hensyn til, at røget Sild allerede henregnes til letfordærlige Varer, og til, at anden røget Fisk ikke forsendes i stort Omfang, ment at kunne indgaa paa, at al røget Fisk befordres med fremskyndet Hurtighed til almindelig Fragt, og der vil derfor udkomme et Tillæg til Statsbanernes Godsreglement, hvorefter Reglementets § 28, 1, 4. Linie, Ordene: „fersk Fisk, røget Sild,“ rettes til: „fersk og røget Fisk“.

Saaledes svarede man fra Statsbanernes Side 1903 paa det Andragende, som Dansk Fiskeriforening indsendte i 1902. Det var daværende Trafikminister Hage, der fremsendte dette Svar til Dansk Fiskeriforening, som paa Fiskernes Vegne androg om at faa den omtalte Forandring i Reglementet. Ministeriet har ganske sikkert Ret i, hvad det skriver, at disse Varer, Hummer, Muslinger, Østers og Rejer, ikke kunne henregnes til særlige Livsfornödenheder, dersom den Betragtning holder Stik, at man skal se Sagen fra Konsumenternes Synspunkt, men det er dog et Spørgsmaal, om det er Mening. Jeg tror, at naar man ser paa de Summer, der fra Statens Side ofres til Befordring af Landbrugsprodukter til Ulandet, f. Eks. ad Esbjerg—Parkestone-routen og til hurtig Fremsendelse af Land-